

una enquesta que, just en vigílies del congrés, va publicar El Periódico, i que indica que el tripartit ja no sumaria majoria, que CDC seria la més votada i que ERC possiblement no sumaria tampoc majoria amb CDC. Per tant, ara toca decidir si es vol pactar aquí o a Madrid i tractar d'influir, si es vol governar aquí i si es vol fer una oposició suau i mansueta a fi de no incomodar els eventuals socis futurs. Perquè mentrestant els qui no poden pagar la hipoteca, no arriben a final de mes, no tenen qui els defensi contra les puges de tarifes elèctriques, telefòniques, gasistes, d'aigua, d'aliments i de tot allò que erosiona el seu poder adquisitiu se senten orfes d'un partit que els protegeixi dels grans monopolis. Potser aquesta sigui la gran assignatura pendent d'un partit amb bases de classes mitjanes, empresaris mitjans i assalariats o consumidors indefensos en mercats captius. Vehicular i expressar la protesta de vídues, pensionistes i víctimes d'unes infraestructures terciaristes i d'un aeroport que ens escanya. Seria, per tant, una via per a capitalitzar el descontent general.

algun dia (improbable) vulguin renunciar al seu pudor natural i al rebuig a la promiscuïtat. El partit ha acceptat el projecte, perquè pensa que és millor això que viure a la intempèrie i continuar fent bivac en ple desert.

Segur, però, que l'oferta haurà d'anar guanyant en al·licients i en formes, tant cap endins com cap enfora. Això és el que deu haver volgut dir la militància quan ha aprovat justet David Madí, que ha treballat fins ara en el condicionament del *loft* i que ha estat elegit secretari de Comunicació i –precisament– Estratègia. El que sembla clar és que l'obertura de Convergència no es fa cap a qualsevol banda, sinó que es fa en clau nacional. (Ara resulta impensable una aliança seva amb el PP, fins i tot sense notari.) Aquest *loft* funcional, doncs, sembla bo en l'evolució de Convergència. Però haurà de decidir com s'hi instal·la, com se'l fa vividor, amb qui el voldria compartir de debò. Perquè l'autèntica Casa Gran del Catalanisme ja existeix: és Catalunya.

Mantenir el perímetre

Dins del mapa polític català, el pujolisme va vertebrar un espai de gran perímetre a base de sumar diversitats en les maneres d'entendre la societat i d'entendre el catalanisme. Després de perdre el poder, Convergència ha tingut invitacions a empetir el seu perímetre. Se l'ha convidat a amputar-se el centre esquerra per esdevenir el gran partit catalanista conservador, a amputar-se el centre dreta per tal de ser un simpàtic partit progressista, a amputar-se els sobiranistes per tal de ser un partit centrista i moderat, a amputar-se els no sobiranistes per tal de ser un partit valent i sense ambigüitats, a amputar-se la relació amb Unió per tal de viure més tranquils... Com que les amputacions no són mai un bon negoci, els qui les demanaven deien que era impossible mantenir avui tot el vell perímetre convergent, que calia triar i descartar. Com que no es podia ser-ho tot a la vegada, calia decidir què es vol ser i sobretot què es vol no ser.

Si els congressos dels partits servissin només per arbitrar disputes pel lideratge –la clau dels greus enfrontaments d'altres congressos d'aquesta temporada–, Convergència el tenia plàcid i senzill. Tothom, o gairebé tothom, a Convergència accepta tres axiomes:

- 1.- Mas té dret a ser el candidat a les pròximes eleccions catalanes.
- 2.- Si no en surt president de la Generalitat, Mas no es tornarà a presentar a les eleccions següents.
- 3.- A tothom, fins i tot als qui aspiren a succeir Mas, li convé que Convergència torni a governar la Generalitat en les pròximes eleccions. Si s'accepten els tres axiomes en paquet, avui no hi ha a Convergència disputes pel lideratge.

“Si en les últimes eleccions catalanes Convergència no va recuperar el govern no va ser perquè li envaïssin el perímetre electoral, sinó perquè el seu electorat no es va mobilitzar prou”

Vicenç
Villatoro

Escriptor

Però els Congressos no serveixen només per a barallar-se per qui encapçala la llista. Convergència tenia deures importants en aquest Congrés. El primer, veure si es volia i si es podia mantenir el perímetre ampli del partit. El segon, il·lusionar i mobilitzar tot allò que queda dins del perímetre. Del primer se n'ha sortit. Convergència ha passat còmodament el seu Congrés sense autoamputacions, sense empetir el perímetre electoral i més aviat buscant ampliar-lo, aprofitant les oportunitats que ofereixen les crisis d'Esquerra i del PP i el descontentament del socialisme catalanista. La idea de Casa Gran és ampliar el perímetre heretat del pujolisme, a partir de la millor aportació de Pujol al catalanisme modern: la política en democràcia es fa vertebrant espais grans, encara que siguin heterogenis, més que no pas a base d'anar-se fragmentant a la recerca de la màxima puresa.

Ara el que importa és si tot aquest perímetre extens i divers reacciona, es mobilitza i s'il·lusiona. Si en les últimes eleccions catalanes Convergència no va recuperar el govern no va ser perquè li envaïssin el perímetre electoral, sinó perquè el seu electorat no es va mobilitzar prou. S'haurà aconseguit a través del Congrés aquest objectiu? Només ho sabrem quan arribin les eleccions. Que, tal com està el panorama, potser no estan tan lluny.